

Arrest

nr. 263 377 van 5 november 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 14 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat J. DIENI en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Palestijnse origine te zijn en afkomstig uit Gaza, dient een verzoek om internationale bescherming in op 5 november 2018.

1.2. Op 25 juni 2020, 25 augustus 2020 en 22 januari 2021 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), telkens bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 10 mei 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn en bent afkomstig uit Rafah, Gaza. U bent een Arabier en een moslim en bent geregistreerd bij het UNRWA. U woonde vanaf uw geboorte in het Sjech el Rei kamp, Rafah. U stopte vroegtijdig met uw studie business management en boekhouding daar u uw familie financieel moest helpen door het overlijden van uw vader. U deed verschillende jobs, in de IT sector, de groentesector en op een koeienkwekerij. U bent sympathisant van Fatah zonder deel te nemen aan activiteiten, op één uitzondering na, u woonde namelijk een feest van Fatah bij op 1 januari een achttal jaren geleden. Uw broers, schoonbroers en vader waren voor de coup van 2007 werkzaam bij de Palestijnse Autoriteit. Sinds 2005 heerst er binnen uw familie een conflict over wie de baas is in de familie. Daardoor zijn er in 2006 en 2007 vier neven gestorven. Zelf kreeg u in 2007 enkele messteken en werd u geslagen op uw hoofd, u weet niet door wie, maar vermoedt dat het te maken heeft met het familieconflict. In 2010 poogden ten gevolge van deze familievete enkele familieleden ruzie met u te maken op een familiefeest. Omdat u zich niet veilig voelde vertrok u evenwel. Tijdens de oorlog van 2014 raakte het dak van uw huis beschadigd, wat u deels kon herstellen. Uw schoonzus, haar man en kinderen kwamen toen door een bombardement onderweg naar het ziekenhuis om.

Op vrijdag 23 juni 2017 stond u buiten voor uw huis toen gemaskerde personen arriveerden. U werd geblinddoekt en meegenomen naar een voor u onbekende plek. U werd vragen gesteld over wie uw vrienden waren. U gaf enkele namen van vrienden waaronder de naam van M. A. A. en B. A. K., waarlangs respectievelijk 'verrader' en 'verdacht' werd geschreven door uw ondervrager. Ze lieten u een audiotape van telefoongesprekken horen tussen u en M.. U werd gevraagd waarom u informatie aan hem had doorgegeven. Verder werden u vragen gesteld over de Roemeense vrouw van B.. Daarop lieten ze uw laptop zien, die ze hadden meegenomen uit uw huis nadat u was opgepakt. De daaropvolgende dagen werd u elke voormiddag ondervraagd, u kreeg dezelfde vragen en werd verder gevraagd wat u wist over de koeienhandelaar waar u voor werkte, welke contacten hij had met Israël, wie er Hebreeuws sprak en wat u wist over Hamas en de tunnels. In de cel waar u verbleef werd u ook geslagen op uw lichaam. Één keer werd u aan een touw opgehangen en neergelaten terwijl u vragen werden gesteld. Na vijf dagen werd u overgeplaatst naar een andere kamer. U werd wederom ondervraagd, bedreigd en geslagen. Zes of zeven dagen later werd u vrijgelaten. U mocht vertrekken en kreeg de waarschuwing dat ze u altijd overal konden bereiken. Toen u vertrok besepte u dat u in het politiebureau van Tal al Sultan had gezeten. Uw moeder had u tevergeefs proberen zoeken tijdens uw vasthouding. Na uw vrijlating ging u naar uw werkgever en legde u uw afwezigheid uit door te zeggen dat u een probleem had gehad, maar dat dit ondertussen opgelost was. U mocht daarop terug aan het werk gaan.

In november 2017 was u naar een voetbalwedstrijd gaan kijken met uw broer D. in de buurt van uw huis toen u een tweede maal werd opgepakt door gemaskerde personen. U werd meegenomen naar een plek die bij uw aankomst het slachthuis van A. B. werd genoemd. U werd ondervraagd door A. O.. Er werden u vragen gesteld over Al Qassam en de tunnels. U vermoedt dat u ondervraagd werd ten gevolge van uw vriendschap met M. A. A. en B. A. K.. Hun namen werden immers expliciet genoemd. Er werd u gezegd dat ze een veiligheidsrapport over u hadden, dat u alles aan hen moest vertellen. U werd beledigd, geslagen en gefolterd. Na vier dagen werd u overgebracht naar een andere plek, naar wat u vermoedt een trainingscentrum was, u hoorde immers geluiden van trainingen. U werd zes dagen vastgehouden en kreeg maar af en toe eten. Daarop werd u vrijgelaten op zaterdag 18 november 2017, in de buurt van het huis van uw schoonvader, waar u naartoe ging. U ging vervolgens naar het huis van uw moeder. Na deze tweede arrestatie, die aan de mensen had laten zien dat u van collaboratie werd verdacht, merkte u dat u anders werd aangekeken en werd gemeden door uw burens en verwanten. Een week tot 10 dagen na uw vrijlating belde uw vrouw u op. Er stonden twee vreemde personen op het dak van uw huis. U repte zich naar huis, maar toen u aankwam waren deze personen al vertrokken. U weet niet wie ze waren of wat ze daar kwamen doen.

Op 18 februari 2018 werd u een derde keer opgepakt. Uw familie was thuis en er ontstond een conflict tussen de gemaskerde belagers en uw familie. Uiteindelijk werd u meegenomen en aan de rand van de stad kreeg u een blinddoek op gezet zodat u niet wist waar naartoe. Er werd u gezegd dat u niet mocht vertrekken vooraleer u alles gezegd had. Wat u bij uw vorige arrestaties had meegemaakt, zou niets zijn in vergelijking met wat u nu zou meemaken, werd u gezegd. U werd geslagen en gemarteld. Er werden u dezelfde vragen gesteld als de twee vorige keren en daarbij werd u deze keer gevraagd of u contacten met het buitenland had en of u geld van het buitenland kreeg om info te geven.

U vermoedt wederom dat uw vriendschap met M. A. A. hier aan de grondslag ligt. Na ongeveer 30 dagen werd u vrijgelaten, er kwam een bevel om iedereen vrij te laten nadat er een veiligheidsincident had plaatsgevonden. Zelf had u een explosie gehoord. U lifte tot Khan Younis waar u in een winkel uw broer opbelde, die u kwam halen. In de periode daarop bleef u voornamelijk thuis en bij uw moeder. U was depressief en dacht aan zelfmoord.

In uw buurt woont ene H. M., een Hamas-lid. Na uw derde arrestatie bedreigde hij u op een vijftal dagen tijd twee maal met een wapen op straat en zei u dat hij u niet zou zien en dat u maar een andere straat diende te nemen. U vermeed hem sindsdien.

Op 20 mei 2018 kwamen er twee personen bij u thuis langs met een oproepingsbrief. U kreeg een uur de tijd om u aan te melden. U liet uw vrouw een kopie maken van de oproepingsbrief bij de burens en ging na een uur met die twee personen mee naar het politiekantoor van Tal al Sultan. Daar werd u ondervraagd door M. a. A.. Hij vertelde dat uw dossier bij hem beland was en dat hij zou beslissen over uw einde als u niet zou samenwerken. Er werden u dezelfde vragen gesteld als de vorige keren en u werd gemarteld en geslagen. U werd wederom ondervraagd over M. A. A. en B. A. K.. Hij dreigde dat hij tijdens een oorlog uw huis samen met uw familie zou bombarderen, tenzij u de waarheid kon zeggen dat u een verrader was en met iemand had samengewerkt. Na 15 dagen werd u vrijgelaten, u zou nog gecontacteerd worden. Een dag later werd u door twee gemaskerden een bevel tot huisarrest gebracht. Er werd u gezegd dat u thuis moest blijven en dat M. u binnenkort zou oproepen. De periode daarna bleef u effectief thuis. U had het gevoel dat mensen u, onder andere in wagens en vespa's, in de gaten hielden.

In juli 2018 kreeg u te horen dat u de plaats van A., een neef van uw vader, kon innemen op de lijsten om Gaza te verlaten. Uw familie regelde op enkele dagen het geld zodat u kon vertrekken met uw vrouw en kinderen. Op dat moment was er een verzoening tussen Fatah en Hamas, waardoor Fatah ambtenaren aan de poort in Rafah stonden. Op 4 juli 2018 vertrok u uit Gaza. U werd noch in de vertrekzalen, noch in de bus geconfronteerd met het feit dat uw eigen naam niet op de vertreklijst stond. Na een maand in Egypte trok u alleen verder. U kon de reis niet betalen voor uw vrouw en kinderen. Bovendien was dit gevaarlijk voor hen. U reisde via Mauritanië, Mali, Algerije en Marokko naar Melilla in Spanje, waar u op 23 augustus 2018 aankwam en waar uw vingerafdrukken werden genomen. In Spanje vernam u dat B. aan een hartstilstand overleden was, hoewel u uw twijfels heeft over zijn doodsoorzaak. Twee maanden later werd u naar het vasteland van Spanje overgebracht en reisde u verder via Frankrijk naar België waar u op 29 oktober 2018 aankwam en op 5 november 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. U hoorde na uw aankomst in België dat uw broer N. via zijn contacten bij Fatah iets geregeld had met een politieagent of met een buschauffeur, waardoor uw vertrek mogelijk was geweest. Uw vrouw en kinderen reisden op 12 augustus 2020 terug naar Gaza waar zij in quarantaine moesten ten gevolge van de COVID-19 crisis. Aan de grens werd uw vrouw gevraagd waar u was en diende ze na de quarantaine naar de politie van Hamas te gaan omdat ze enkele vragen over u hadden. Uw echtgenote liet hen weten dat u in België bent. Drie dagen na het beëindigen van de lockdown kwamen twee personen van Hamas bij uw schoonfamilie langs, ene A. H. A. en een voor u onbekende persoon. De telefoons van uw vrouw en schoonvader werden afgenomen, ze werden beledigd en er werd hen verboden om nog contact met u te hebben. Na enkele uren kwamen deze personen terug en werden de telefoons terug gegeven. Uw schoonvader verbood daarop uw vrouw nog contact te hebben met u tot uw problemen opgelost waren. In november of december 2020 hoorde u van uw moeder dat het familieconflict zes tot acht maanden geleden terug opflakkerde. M. Y. probeerde uw neef B. in een kapperszaak te vermoorden, maar het pistool blokkeerde waardoor er geen doden vielen. U vreest ten gevolge van uw vroegere arrestaties door Hamas bij terugkeer door Hamas gedood te worden. Om deze reden vreest u eveneens voor uw vrouw en kinderen. Verder vreest u in het familieconflict betrokken te worden.

Uw advocaat haalde aan het einde van uw eerste persoonlijk onderhoud aan dat u deel uitmaakt van een Fatah gezinde familie en hierdoor een risico loopt.

U bent in het bezit van uw origineel paspoort.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: een kopie van uw identiteitskaart en huwelijksakte, uw origineel geboortecertificaat, uw originele UNRWA kaart, een kopie van het huisarrest dat u kreeg opgelegd, een kopie van de oproepingsbrief d.d. 20 mei 2018, een kopie van de gezondheidsverzekering van uw broers N. en Y., uw schoonvader I. I. en uw schoonbroers N., F. en Y. M., een kopie van een kaart die bevestigt dat N. ambtenaar is bij de Palestijnse Autoriteit, een

kopie van een attest waaruit blijkt dat uw zus S. ambtenaar was bij het Ministerie van Onderwijs, een kopie van een kaart die bevestigt dat uw schoonvader familie is van een martelaar, een kopie van een pagina uit het paspoort van uw vrouw waaruit haar terugkeer naar Gaza in augustus 2020 blijkt, een kopie van een medisch verslag dat bevestigt dat uw schoonzus en haar kinderen zijn omgekomen door een bombardement en een kopie van de overlijdensaktes van uw schoonzus, haar echtgenoot en kinderen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook. Zo kreeg u driemaandelijkse voedselhulp, ging u naar een UNRWA school en wendde u zich tot medische praktijken van het UNRWA in geval van ziekte (NPO I p. 3). Daarnaast legde u uw origineel Palestijns paspoort voor (NPO I p. 10). Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “**wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden**”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. **Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden** zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) als er sprake is van een gebeurtenis waardoor het in het algemeen voor het UNRWA onmogelijk is om zijn opdracht te volbrengen; of (3) wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden **individueel** moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA wegens (1) het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, (2) wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of (3) om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Uit de COI Focus *UNRWA financial crisis and impact on its programmes* van 23 februari 2021, blijkt dat de kernopdracht van UNRWA erin bestaat bijstand te verlenen in de vorm van basis- en beroepsonderwijs, eerstelijnsgezondheidszorg, sociale hulpverlening, verbetering van de infrastructuur en de kampen, microfinanciering, en noodhulp. Verder blijkt dat het mandaat van UNRWA sinds de oprichting ervan in 1949 om de drie jaar vernieuwd wordt. Zijn huidige mandaat verstrijkt in juni 2023. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve niet dat UNRWA formeel of de jure heeft opgehouden te bestaan. Bijgevolg dient onderzocht te worden of UNRWA zich heden in de onmogelijkheid bevindt om zijn opdracht te vervullen waardoor dient besloten te worden dat de bijstand in het gehele mandaatgebied van UNRWA, dan wel in een specifieke sector van het werkgebied van UNRWA –de facto– heeft opgehouden te bestaan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat UNRWA als gevolg van de beslissing van de Verenigde Staten om zich terug te trekken als donorland, sinds 2018 kampt met ernstige budgettaire moeilijkheden. UNRWA worstelt om de nodige financiering te krijgen om al zijn programma's te kunnen handhaven. UNRWA's financiering bestaat uit een programmabudget ('programme budget') dat de uitgaven voor UNRWA's kernprogramma's dekt en afkomstig is van vrijwillige bijdragen van staten. Daarnaast is er een noodbudget ('emergency budget') dat wordt gefinancierd door giften van de donorgemeenschap door middel van jaarlijkse noodoproepen ('emergency appeals'). Naast deze budgetten, ontvangt UNRWA fondsen van de donorgemeenschap die bestemd ('earmarked') zijn voor specifieke projecten die donors willen implementeren. De moeilijkheden waarmee UNRWA te kampen heeft bij het opstellen van zijn begroting houden onder meer verband met het jaarlijks karakter van zijn kernbudget ('programme budget'), en met het feit dat het UNRWA sterk afhankelijk is van (toezeggingen van) donaties die worden gedaan door leden van de VN en de lidstaten van de EU. Het budget van UNRWA is immers afhankelijk van vrijwillige giften. Het UNRWA roept daarom op terugkerende basis op tot dergelijke giften, met name tijdens de jaarlijkse internationale conferentie in, die in 2021 in april zal plaatsvinden.

De financiële tekorten waarmee UNRWA sinds 2018 kampt hebben het agentschap genoodzaakt om diverse maatregelen te nemen die een impact hadden op gezondheidszorg, onderwijs, voedselbedeling en sociale hulpverlening die UNRWA verschaft. In 2020 heeft UNRWA verscheidene oproepen voor nooddonaties moeten doen, en zijn toevlucht moeten nemen tot crisisfinanciering via het Central Emergency Response Fund van de Verenigde Naties om een onderbreking van zijn opdrachten te voorkomen. Tegelijkertijd heeft UNRWA diverse budgettaire rationaliserings- en bezuinigingsmaatregelen doorgevoerd. Het **doel** van al deze buitengewone financierings- en besparingsmaatregelen bestaat erin ervoor te zorgen dat UNRWA blijft functioneren, dat UNRWA het mandaat waarmee het belast is nog steeds kan blijven vervullen en dat **de continuïteit van UNRWA's basisdienstverlening verzekerd blijft**.

UNRWA heeft tevens zijn dienstverlening aangepast om adequaat te kunnen reageren op de COVID-19-crisis en een gevreesde uitbraak en verspreiding van het virus onder de bevolking in Gaza te helpen voorkomen. Door onder meer over te schakelen op afstandsonderwijs, telegeneeskunde, de thuisbezorging van voedselpakketten en van essentiële geneesmiddelen aan oudere patiënten en patiënten met niet-overdraagbare aandoeningen, bleef het virus grotendeels binnen de perken. Verder heeft UNRWA tijdens de periode maart-juli en september 2020 zogenaamde "Covid-19 flash appeals" gelanceerd waarbij een bedrag van respectievelijk 93,4 miljoen dollar en 94,6 miljoen dollar werd gezocht om de meest dringende noden als gevolg van de COVID-19 crisis te lenigen. In december 2020 was 51% van de 152 miljoen dollar die toen nog gezocht werd, gefinancierd.

Op 7 april 2021 hebben de Verenigde Staten een bijdrage van 150 miljoen dollar aan UNRWA aangekondigd ter ondersteuning van diensten van UNRWA, zoals onderwijs. Deze bijdrage maakt het mogelijk de continuïteit van de diensten van UNRWA te verzekeren in de vijf gebieden waar zij actief zijn: Libanon, Jordanië, Syrië, de Westelijke Jordaanoever en Gaza.

De toegekende middelen zullen zowel de programmabegroting van UNRWA als de jaarlijkse noodoproep (Emergency Appeal) ondersteunen. Zij zullen ook gebruikt worden voor de financiering van voedselhulp, noodhulp in contanten, eerstelijnsgezondheidszorg, psychische en psychosociale gezondheidszorg, noodonderwijs, bescherming, watervoorzieningen, sanitaire voorzieningen en de COVID -19 pandemie.

Zoals uitgebreid in voornoemde COI Focus wordt toegelicht, hebben de financiële crisis en de Covid-19pandemie UNRWA genoodzaakt om maatregelen te nemen die een impact hadden op gezondheidszorg, onderwijs, voedselbedeling, microfinancieringsdiensten en sociale hulpverlening. Het resultaat is dat UNRWA's dienstverlening tot een minimum beperkt is en dat er een vrees bestaat dat UNRWA financieel niet meer in staat zal zijn deze dienstverlening in de toekomst verder te zetten. Zonder de ernst van de (financiële) moeilijkheden van UNRWA te willen minimaliseren wijst het CGVS er evenwel op dat bij het beantwoorden van de vraag of UNRWA de facto nog steeds in de mogelijkheid is om zijn opdracht te vervullen alleen rekening mag gehouden te worden met de feitelijke en actuele situatie zoals zij zich voordoet op het ogenblik van het nemen van een beslissing. Veronderstellingen of speculaties over wat er in de nabije of verdere toekomst zou kunnen gebeuren kunnen niet in overweging genomen worden. Het CGVS benadrukt verder dat het mandaat van UNRWA, in tegenstelling tot bijvoorbeeld het UNHCR, niet is vastgelegd in een statuut, maar dat het agentschap werd opgericht door resolutie 302 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties van 8 december 1949 en hierbij de opdracht kreeg om bijstand te verlenen aan de zogenaamde 'Palestina vluchtelingen' in de zin van de Resolutie 194 (III) van de Algemene Vergadering van de VN van 11 december 1948 (UN Doc. A/RES/ 194(III) (1948), beschikbaar op [https://undocs.org/en/A/RES/194%20\(III\)](https://undocs.org/en/A/RES/194%20(III))). In 1967 werd UNRWA gemachtigd om bijstand te verlenen aan de zogenaamde 'Palestijnse ontheemden' in de zin van de Resolutie 2252 (ES-V) van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties van 4 juli 1967 (UN Doc. A/RES/2252 (1967), beschikbaar op [https://undocs.org/pdf?symbol=en/A/RES/2252\(ES-V\)](https://undocs.org/pdf?symbol=en/A/RES/2252(ES-V))). Elk jaar keurt de Algemene Vergadering een aantal resoluties goed die betrekking hebben op UNRWA, met name resoluties getiteld "Operations of the United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East" (Zie bijvoorbeeld Resolutie 75/94 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties (10 december 2020) , UN Doc. A/RES/75/94 (2020), beschikbaar op <https://undocs.org/en/A/RES/75/94>) en "Persons displaced as a result of the June 1967 and subsequent hostilities". Doorgaans wordt het mandaat periodiek verlengd door een paragraaf in de resolutie van de Algemene Vergadering getiteld "Assistance to Palestine refugees" (zie bijvoorbeeld Resolutie 74/83 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties (13 december 2020), UN Doc. A/RES/74/83 (2019), beschikbaar op <https://undocs.org/en/A/RES/74/83>). Ook belangrijk voor het mandaat van UNRWA zijn de resoluties van de Algemene Vergadering met betrekking tot de begroting van de organisatie. Wanneer de Algemene Vergadering de begroting van UNRWA en de aan UNRWA te verstrekken middelen uit vastgestelde bijdragen behandelt en goedkeurt, keurt zij impliciet het mandaat van de organisatie goed om de activiteiten uit te voeren waarvoor de begroting en de middelen zijn goedgekeurd. Uit het voorgaande volgt dat **enkel de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties**, dat het mandaat van UNRWA bepaalt en aan wie UNRWA jaarlijks rapporteert, **en het UNRWA zelf** bevoegd zijn om te bepalen of UNRWA nog steeds in staat is om zijn opdracht te vervullen. In navolging van de UNHCR Guidelines on International Protection No. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees van december 2017 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5a1836804.html>) kan er naar mening van het CGVS dan ook slechts besloten worden dat de bijstand die UNRWA verleend de facto- is opgehouden wanneer uit een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, jaarverslagen van de UNRWA, of verklaringen van de UNRWA blijkt dat UNRWA zijn activiteiten heeft gestaakt of niet meer in staat is om zijn mandaat uit te voeren. De tijdelijke opschorting van taken die niet tot de kernopdracht van UNRWA behoren volstaat echter niet om te besluiten dat UNRWA niet langer in staat is om bijstand te verlenen.

Vervolgens wijst het CGVS erop dat uit de beschikbare informatie blijkt dat **de Algemene Vergadering** van de Verenigde Naties in haar resolutie van 10 december 2020 m.b.t. "Assistance to Palestine refugees" (Resolutie 75/93 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties (10 december 2020), UN Doc. A/RES/ 75/93 (2020), beschikbaar op <https://undocs.org/en/A/RES/75/93>) weliswaar haar bezorgdheid heeft geuit aangaande de negatieve gevolgen van de financiële crisis van UNRWA op de verdere uitvoering van de kernprogramma's van het agentschap , doch **geenszins**, en dit in tegenstelling tot datgene dat de Algemene Vergadering met betrekking tot de United Nations Conciliation Commission for Palestine (UNCCP) stelt, **tot het besluit kwam dat UNRWA heden in de onmogelijkheid is om zijn opdracht te vervullen**.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat UNRWA zelf evenmin verklaart dat het zijn opdracht niet langer blijft uitvoeren, maar dat het agentschap ondanks de financiële crisis en de gevolgen van de COVID-19pandemie nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen op het vlak van voedselhulp, onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en sociale hulpverlening, en dat het wacht op zijn internationale conferentie in april 2021 om op te roepen tot donaties voor het vaststellen van het 'programme budget'.

Wat Gaza specifiek betreft, omvatten de kernprogramma's en –diensten van het agentschap onderwijs, fysieke en mentale gezondheidszorg, bijstand en sociale dienstverlening, microkredieten en noodhulp aan geregistreerde Palestijnse vluchtelingen. Dankzij de verschillende hierboven genoemde budgetten en financieringssteun, beheert UNRWA in Gaza 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza. UNRWA's activiteiten in Gaza zijn niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Voorts blijkt duidelijk uit de beschikbare informatie dat het agentschap financiert in zogenaamde noodprogramma's, en dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde emergency appeals of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. Heden tracht UNRWA zijn werkzaamheden verder te zetten door prioriteiten te stellen. Voedselbedeling wordt hier gezien als een absolute humanitaire noodzaak en absolute prioriteit. UNRWA verstrekt elke drie maanden een voedselpakket, en neemt 15 % van de voedselinvoer in Gaza voor haar rekening, wat bijdraagt tot de stabilisering van de prijzen van basisvoedingsmiddelen. Teneinde een interruptie in de voedselhulp te vermijden diende UNRWA zowel in 2019, als in 2020 voorschotten te nemen op zijn programmbudget en een lening aan te vragen bij het VN Noodhulpfonds. In 2021 besliste UNRWA om over te schakelen tot universele voedselhulp in Gaza, en voortaan voedselhulp te verschaffen aan alle geregistreerde Palestijnse vluchtelingen in Gaza. Deze beslissing heeft tot gevolg dat Palestijnen die over een voldoende stabiel inkomen beschikken, zoals overheidsmedewerkers en personeelsleden van UNRWA, niet langer in aanmerking komen voor een voedselpakket. Het stellen van prioriteiten heeft geleid tot het herbekijken en aanpassen van andere noodprogramma's zoals het "Community Mental Health Programme (CMHP), het "Job Creation Programme" en de "transitional shelter cash assistance".

Hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat de financiële moeilijkheden waarmee de UNRWA sinds 2018 wordt geconfronteerd, gevolgen hebben gehad voor sommige diensten die UNRWA in de Gazastrook verstrekt, en dat UNRWA door de Covid-19-pandemie genooddaakt is geweest bepaalde maatregelen te nemen, blijkt dat de UNRWA derhalve bijstand blijft verlenen ondanks de financiële tekorten waarmee UNRWA sinds 2018 kampt en de COVID-19-crisis.

De maatregelen die UNRWA heeft getroffen teneinde de continuïteit van zijn basisdiensten te verzekeren hebben weliswaar tot gevolg dat sommige diensten tijdelijk zijn opgeschort, en dat bepaalde kernprogramma's- en diensten tot een minimum herleid zijn. De toezegging van de VS van 150 miljoen dollar aan de UNRWA zal maakt het mogelijk de continuïteit van de diensten van UNRWA te verzekeren. Echter, dit neemt niet weg dat UNRWA tot op heden in de Gazastrook nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting, sociale hulpverlening etc.. UNRWA levert aldus nog steeds bijstand aan de Palestijnse vluchtelingen en is derhalve nog steeds in de mogelijkheid om bijstand de opdracht waarmee het belast is, uit te voeren.

Vandaag beweren dat de UNRWA haar opdracht niet vervult, is voorbijgaan aan de realiteit van de inspanningen die worden geleverd, waarbij de UNRWA alle mogelijke kanalen aanspreekt, om bijkomende fondsen te werven en tegelijkertijd een reeks maatregelen heeft getroffen in afwachting van de internationale conferentie die voor april 2021 is gepland. Stellen dat UNRWA niet meer in de mogelijkheid is om zijn opdracht te vervullen, gaat verder voorbij aan de vaststelling dat de Algemene Vergadering en UNRWA zelf weliswaar terecht ernstig bezorgd zijn over de actuele financiële situatie van UNRWA, maar dat geen van beide instanties tot op heden verklaard heeft dat UNRWA zijn activiteiten heeft stopgezet of dat het niet meer in staat zou zijn om zijn opdracht of zijn mandaat te vervullen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde "El Kott-arrest" van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden" blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan; en (2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren. Gelet op het gegeven dat UNRWA noch de jure noch de facto is opgehouden te bestaan is het CGVS van mening dat u derhalve moet aantonen dat u zich op het

ogenblik van uw vertrek uit, of bij een terugkeer naar het mandaatgebied van UNRWA (3) in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond/zal bevinden en het voor UNRWA onmogelijk is u in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. U moet derhalve aantonen dat u zich persoonlijk niet langer op de bijstand van UNRWA zou kunnen beroepen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat voedselpakketten nog steeds beschikbaar zijn. Waar u in het verleden kon rekenen op medische zorg van UNRWA indien u gezondheidsproblemen had, dient vastgesteld te worden dat uit niets blijkt dat u actueel gezondheidsproblemen heeft waaruit een nood aan de diensten van het UNRWA blijkt.

Daar u niet heeft aangetoond dat het voor UNRWA onmogelijk is om u de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast, dient u aannemelijk te maken dat er in uw hoofde andere "omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil" bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Allereerst kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met Hamas.

Uit het geheel aan uw verklaringen blijkt dat uw arrestaties en ondervragingen gelieerd waren aan uw vriendschap met M. A. A. en B. A. K.. Vooreerst dient er gewezen op de tegenstrijdige verklaringen die u aflegde over uw contacten met M. A. A., over wie u ondervraagd werd tijdens uw verschillende opsluitingen. Zo stelde u aanvankelijk tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat u hem al jaren niet meer gezien had, maar dat hij een goede vriend was van vroeger (NPO II p. 7). Gevraagd naar wanneer u hem leerde kennen, antwoordde u echter dat u hem pas in 2016 leerde kennen (NPO II p. 9). Over uw laatste contact met M. voor uw eerste arrestatie was u evenmin coherent. U verklaarde immers aanvankelijk tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat u hem al jaren niet meer gezien had (NPO II p. 7), even later stelde u evenwel dat u een laatste keer telefonisch contact had met hem vier à vijf maanden voor uw eerste arrestatie, maar dat jullie elkaar een tijdje daarvoor nog hadden gezien (NPO II p. 10). Tijdens uw derde persoonlijke onderhoud wijzigde u uw verklaringen nogmaals en beweerde u dat M. bij jullie laatste contact naar uw huis kwam (NPO III p. 7).

Dat er vraagtekens geplaatst kunnen worden bij het door u voorgehouden vluchtrelaas blijkt voorts uit uw gedrag nadat u werd vrijgelaten. Zo was u incoherent in uw verklaringen over uw neef, via wie u M. leerde kennen. Tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud beweerde u dat u na uw arrestaties bij uw neef informeerde waar M. zou kunnen zijn, maar dat niemand wist waar hij was (NPO II p. 10). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud blijkt uit uw verklaringen dat u enkel geruime tijd voor uw eerste arrestatie vroeg aan uw neef waar M. zou kunnen zijn. U kon zich verder niet meer herinneren of u na uw eerste arrestatie bij uw neef informeerde, maar dacht van niet (NPO III p. 7-8). Of uw neef zelf nadien problemen kende omdat hij bevriend was met M., wist u evenmin, u informeerde hier andermaal niet naar (NPO III p. 11). Verder is het op zijn minst opmerkelijk hoe weinig u ondernomen heeft om M. A. A. te contacteren of te vinden na uw arrestaties, te meer u aangeeft zeer graag te willen weten waarom hij u zoveel problemen heeft bezorgd (NPO II p. 16, NPO III p. 8). Daargelaten uw tegenstrijdige verklaringen over het informeren bij uw neef, heeft u M. A. A. zelf op geen enkele andere manier meer proberen contacteren, heeft hem niet opgezocht op sociale media, noch heeft u bij zijn bureaus geïnformeerd waar hij zou kunnen zijn (NPO III p. 9). U weet dan ook niet of hij nadien problemen kende (NPO III p. 10). Verder informeerde u evenmin bij uw vriend B., een van uw beste vrienden waarvan u overigens opmerkelijk genoeg niet kon vertellen hoe u elkaar leerde kennen (NPO II p. 10, NPO III p. 6), of hij nadien problemen kende. Dat u het wel gehoord zou hebben, moest B. problemen hebben gekend nadat u in de problemen kwam, is onvoldoende om uw nalaten hieromtrent te verschonen (NPO III p. 10), te meer u tegenstrijdige verklaringen aflegde over de problemen die B. reeds gekend had door zijn huwelijk met een Roemeense vrouw. Immers u stelde tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat B. door zijn huwelijk reeds meerdere problemen had gekend, zo werd hij meermaals opgeroepen en ontving hij huisarresten (NPO II p. 11). Nogmaals gevraagd of B. problemen had gekend met de autoriteiten voordat u tijdens uw arrestaties over hem ondervraagd werd, repliceerde u echter tijdens uw derde persoonlijke onderhoud dat u enkel had begrepen dat hij in de gaten werd gehouden, al was u dat zelfs niet zeker. Meer wist u niet (NPO III p. 7). Na uw tweede arrestatie veranderde uw passieve gedrag hoegenaamd niet. U informeerde niet in de buurt of andere mensen opgepakt waren en dergelijke vragen over uw regio hadden gekregen. U verklaarde louter dat u het wel gehoord zou hebben, moest er iets gebeurd zijn (NPO III p. 15). Bovenstaande incoherente verklaringen doen verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Voorts bleek u tegenstrijdige verklaringen af te leggen over wanneer u terug aan het werk ging na uw eerste arrestatie. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud stelde u na uw eerste arrestatie een maand te zijn thuis gebleven waarna u terugkeerde naar uw werkgever (NPO I p. 11). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud verklaarde u evenwel slechts twee weken afwezig geweest te zijn op uw werk, namelijk gedurende uw arrestatie en nadien terug aan het werk te zijn gegaan (NPO III p. 12). Waar u tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud stelde dat het gedrag van de mensen reeds veranderde na uw eerste arrestatie (NPO I p. 11 en p. 17), plaatste u deze verandering in hoe u door de mensen behandeld werd tijdens uw derde persoonlijke onderhoud expliciet na uw tweede arrestatie (NPO III p. 9).

Verder kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaring dat er zich twee personen op uw dak bevonden die u misschien kwamen arresteren (NPO III p. 15). U kon deze gebeurtenis immers niet coherent in de tijd plaatsen. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dat dit voorval zich voordeed enkele dagen voor uw derde arrestatie van 18 februari 2018 (NPO II p. 14). Echter tijdens uw derde persoonlijk onderhoud plaatste u deze gebeurtenis een week tot tien dagen na uw tweede arrestatie van 6 november 2017 (NPO III p. 15). Voorts wist u niet wat deze personen op uw dak deden, u heeft hier ook niet verder in de buurt naar geïnformeerd (NPO III p. 15-16). Uw verklaring dat de mensen bang waren en het u nooit verteld zouden hebben, kan niet weerhouden worden (NPO III p. 16). Immers, gezien uw vermoeden dat ze u kwamen arresteren, maakt deze gebeurtenis deel uit van de kern van uw probleem.

Wat betreft uw conflict met H. M., hij zwaaide met een pistool als hij u zag op straat en werd door hem verboden om in dezelfde straat als hem te wandelen (NPO I p. 12, NPO II p. 18), dient vastgesteld dat deze feiten, die zich slechts tweemaal voordeden (NPO III p. 16), onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen spreken van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid.

Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw arrestaties en problemen met Hamas.

Uit het familieconflict dat in 2005 startte en waarbij u gewond raakte in 2007 (NPO I p.13, NPO III p. 19-20) kan geen actuele persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid afgeleid worden. Er dient vooreerst vastgesteld te worden dat deze familievete niet gezien kan worden als uw directe vluchtaanleiding, daar u de laatste maal persoonlijk geconfronteerd werd met dit conflict in 2010 (er werd ruzie met u gezocht op een feest waarna u het feest verliet (NPO I p. 13)) en u nog tot 2018 in Gaza bleef (NPO I p. 6-7). Dat het conflict omstreeks midden 2020 opnieuw opflakkerde, waarbij men probeerde uw neef te vermoorden – wat u trouwens niet aantoon – is onvoldoende om in uw hoofde te gewagen van een actuele persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid (NPO III p. 20).

Dat uw schoonzus, haar echtgenoot en kinderen in 2014 om het leven kwamen volstaat evenmin om te besluiten tot een actuele persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Deze feiten vonden 4 jaar voor uw vertrek uit Gaza plaats en kunnen allereerst niet beschouwd worden als uw directe vluchtaanleiding. Verder dienen deze feiten gekaderd te worden binnen het toenmalige gewapende conflict (NPO I, p. 9). Voor wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Gaza moet verwezen worden naar vaststellingen verder in deze beslissing.

Tot slot wijst uw advocaat op uw verklaring tot een Fatah gezinde familie te behoren (NPO I p. 20). Gelet op voorgaande vaststellingen dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde problemen met Hamas, heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat u persoonlijk door de politieke voorkeur van uw familie actueel in een situatie van ernstige onveiligheid dreigt te komen. Dat uw broers en schoonfamilie problemen kenden/kennen is onvoldoende om te besluiten tot een risico in uw hoofde. Het profiel van uw broers en schoonfamilie kan immers geenszins vergeleken worden met uw profiel. Waar uw broers en schoonfamilie ambtenaren van Fatah waren en aldus actief waren voor de Palestijnse Autoriteiten, was u zelf niet aangesloten bij Fatah. U heeft met uitzondering van het bijwonen van 1 feest een achttal jaren geleden, nooit enige activiteit gehad voor Fatah (NPO I p. 8, NPO II p. 4-5). Uw (beperkte) confrontaties met H. M. zijn onvoldoende om te gewagen van een risico ten gevolge van de politieke voorkeur van uw familie. U weet immers niet waarom hij u twee keer op 5 dagen tijd viseerde (NPO III p. 16). Dat uw vrouw na haar terugkeer naar Gaza het bezoek kreeg van twee Hamas-leden die naar u vroegen (beweringen die u niet staft), volstaat gelet op uw hierboven bedrieglijk bevonden relaas niet om te besluiten dat u in geval van een terugkeer naar Gaza in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid dreigt terecht te komen. Evenmin volstaat dit bezoek van deze twee Hamas-leden om te besluiten dat u ten gevolge van de Fatah-affiliatie van uw familie in

dergelijke situatie zou terecht komen. Hierbij kan nog opgemerkt worden dat uw familie luidens uw laatste verklaringen op het CGVS trouwens nog steeds in Gaza verblijven waardoor de bewering dat u ten gevolge van de politieke voorkeur van uw familie problemen dreigt te kennen ernstig gerelativeerd dient te worden (NPO III p. 3-4, p. 17, p. 20).

Uw documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw identiteit, nationaliteit, UNRWA status, gezinssituatie en het omkomen van uw schoonzus, haar echtgenoot en kinderen in het conflict van 2014 worden niet betwist. De gezondheidsverzekering van uw familieleden die bij Fatah werken en de werkkaart van uw schoonbroer N. duiden louter op hun affiliatie met Fatah waar evenmin aan getwijfeld wordt. Het verbod en de oproepingsbrief van Hamas die u neerlegde betreffen slechts kopieën die verder slechts bewijswaarde kennen in het licht van geloofwaardige verklaringen, waar u zoals aangetoond niet in slaagde.

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ **individueel** worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een **persoonlijke** situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium "**ernstige onveiligheid**" in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoont dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een **persoonlijke** situatie van **ernstige onveiligheid** zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting.

Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

U woonde in Gaza in het huis van de neef van uw vader (NPO I p. 5-6). U beschikte over batterijen, oude gsm's en kaarsen om elektriciteitsonderbrekingen op te vangen en kocht drinkbaar water aan (NPO I p. 6). Bij een terugkeer naar Gaza kan u in deze woning opnieuw terecht (NPO I p. 6). U werkte in Gaza bij een koeienhandelaar en gaf aan dat u daarmee genoeg verdiende om te overleven (NPO I p. 8). Uw moeder ontvangt een weduwepensioen van 500 sjekel per maand en uw broers N., Y. en S. werken bij de Palestijnse Autoriteit en uw broers M. en D. werken soms in de groenteverkoop (NPO I p. 8). Verder blijkt dat u regelmatig contact heeft met uw moeder, met uw broers en zussen en ondanks het verbod van uw schoonvader ook met uw vrouw (NPO I p. 4, NPO III p. 3).

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>, blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden

van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.**

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt eveneens niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land

van gewoonlijk verblijf. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA te scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u reeds beschikt over een Palestijns paspoort (NPO I p. 10)) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium “**ernstige onveiligheid**” in het El Kottarrest van het Hof van Justitie **een mate van ernst én individualisering** (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat ze de mogelijkheid niet uitsluit dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt. Het Hof stelt echter duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in **de meeste extreme gevallen van algemeen geweld**. Het betreft aldus een **zeer uitzonderlijke situatie** (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met **meerdere factoren**, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers verhogen of burgers rechtstreeks viseren; (2) de mate waarin dergelijke methodes en/of tactieken gebruikt worden door de partijen die betrokken zijn bij het conflict; (3) de omvang van het geweld, en het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd raakte ingevolge de vijandigheden (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM **een vergelijkbare bescherming biedt** als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, **louter door zijn aanwezigheid** aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium “ernstige onveiligheid” een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; (iii) dat paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM en dat (iv) er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijke parallel bestaat tussen de term “ernstige onveiligheid” en “ernstige schade”, besluit het CGVS dat de term “ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, **dezelfde graad van ernst** moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden

behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 23 maart 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_-_gaza_situation_securitaire_20210323.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Sinds 15 mei 2018, de datum waarop Hamas en Israël informele onderhandelingen gestart zijn, is het geweld aan Palestijnse zijde (grensgeweld, ballon- en raketaanvallen) gereactiveerd, telkens Hamas van mening is dat Israël zijn verplichtingen niet nakomt. Dit geweld wordt beantwoord met Israëlische represailles in de vorm van luchtbombardementen in combinatie met economische restricties.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse Autoriteit, in reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van voornoemde overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, die slechts materiële schade en gewonden hebben aangericht.

De laatste escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen voort te zetten (verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen, uitbreiding van het visgebied, enz.), alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot maart 2021, relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat.

Daarnaast komen er nog steeds regelmatige incidenten voor in de bufferzone. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in november en december 2020 enkele bombardementen, waarbij een beperkt aantal Palestijnen gewond geraakten, te verduren heeft gehad, is er geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet; van het artikel 1, A en 1, D van het Vluchtelingenverdrag; van artikel 3 van het EVRM en machtsoverschrijding.

Verzoeker wijst er vooreerst op dat niet wordt betwist dat hij UNRWA-geregistreerd is en afkomstig uit een familie die behoort tot de Fatah beweging en dat familieleden van hem ook ambtenaar zijn bij de Palestijnse Autoriteit. Hij voert aan dat de situatie van UNRWA zo alarmerend is dat de Raad herhaaldelijk, ook na de COI Focus van 23 maart 2021 oordeelde dat UNRWA Palestijnen van rechtswege als vluchteling moeten erkend worden. Hij wijst er verder op dat op 2 maart 2021 UNRWA alarm sloeg en verklaarde 231 miljoen US Dollar te zoeken om te voorzien in de meest noodzakelijke noden die het gevolg zijn van de bezetting en COVID-19 (UNRWA, *Occupied Palestinian Territory Emergency Appeal*, 2 maart 2021 ([hyperlink](#))). Hij vervolgt zijn betoog door te stellen dat "Zoals verder zal worden uiteengezet, worden er naast de blokkade op Gaza represailles uitgevoerd door Israël waardoor de toegang tot de vissersstrook wordt ontnomen, agrarische velden onbruikbaar worden gemaakt zodat men niet kan ontkennen dat de verzoekende partij, die geen woning heeft en niet kan rekenen op de UNRWA-diensten, ingeval van terugkeer zal terechtkomen" in een situatie van extreme armoede gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals gedefinieerd in de rechtspraak van het EHRM. Hij stelt dat hij bijgevolg als vluchteling moet worden erkend minstens de subsidiaire bescherming moet krijgen en nog meer ondergeschikt dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd.

Verder citeert verzoeker uitvoerig uit het rapport van Human Rights Watch *"A Threshold Crossed. Israeli Authorities and the Crimes of Apartheid and Persecution"* van 27 april 2021 en besluit hieruit dat Palestijnen op grond van hun Palestijnse afkomst het slachtoffer zijn van systematische vervolging en discriminatie vanwege Israël, soms in samenwerking met de Palestijnse overheid zelf, zodat hij een reëel risico op vervolging heeft in geval van terugkeer.

Aangaande zijn vrees voor vervolging onder artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag argumenteert verzoeker als volgt: *"De analyse van de CGRA van de hierboven genoemde kwesties heeft de neiging om alles te benadrukken dat volgens hem niet tijdelijk in het verhaal past, zonder ooit een flagrante tegenstrijdigheid te benadrukken. Hij neemt echter niet de moeite om op te stellen wat de neiging heeft om de versie van de verzoeker te accrediteren. Er kan niet worden getwijfeld aan zijn Palestijnse herkomst vanuit Gaza, zijn pro fatah profil in een Fatah aanhangers familie, de werkte zijn vier boers bij een veiligheidsdienst als soldaten bij de Palestijnse autoriteiten en de links met de Fatah beweging omwille van het feit dat zijn hele familie is wel bekend om aanhanger van de Fatah te zijn en de invloed van een familie van een martelaar (de broer Mahdi Aburamadan was vermoord in 2000 door het Israëlijsche leger). Verschillende delen van zijn verhaal lijken door de verwerende partij niet te worden betwist wat ondermijnt de motivatie van de bestreden beslissing over al de vorige punten. Even als de verzoekende partij nu nog erkent aan de Fatah beweging deel te nemen, wordt er moeten opmerken dat na zijn deelname aan een protest in Madrid tegen Hamas, kan de veiligheidsdienst van Harnas hem arresteren als hij terugkeert naar Gaza op basis van het belofte document dat hij ondertekende toen hij in 2010 werd gearresteerd in ruil voor zijn vrijlating. Bovendien wordt hij als "Fatah aanhanger" bestempeld omwille van zijn familie en de links van zijn familie met de Fatah beweging en de Palestijnse Autoriteiten. (...). Het is bekend dat een familie lid (uit een familie (en schoonfamilie! die de Fatah beweging steunt tot nu toe en werkte voor de Palestijnse autoriteiten (de schoonbroers heeft voor een veiligheidsdienst gewerkt), een kwetsbare sociale categorie zijn. De mogelijkheid van een terugkeer naar Gaza na bijna drie jaar afwezigheid voor een persoon wiens naaste familieleden onderdeel zijn geweest van de Palestijnse Autoriteit, wordt door de CGVS helemaal niet onderzocht. In de ogen van Harnas zal het moeilijk zijn om te rechtvaardigen wat hij in deze periode heeft gedaan, Harnas wordt misschien gedwongen te denken dat hij terugkeert naar Gaza met een ander doel dan alleen zijn familie zien. Plotseling bestaat er een objectief risico om te worden gearresteerd aan de grenspost voor aanvullend onderzoek met de methoden van Hamas en/of Al-Qassam (willekeurige detentie, slaapgebrek, voedselgebrek, slaag, vernedering, sessie marteling etc.) De gewelddadigheden die door de verzoekende partij worden beschreven, kunnen als vervolgingen worden beschouwd zoals uiteengezet in artikel 48/3, §2, lid 2, letter a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld] en (b) [wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd] van de wet van 15 december 1980. De hele motivatie doet de echte vraag over het hoofd zien: Wat is het risico als een familielid dat door Hamas is bestempeld als een van zijn aanhanger terugkeert naar Gaza? Deze vrees - die actueel is - wordt niet onderzocht door de CGVS."*

Wat de bewijswaarde van de documenten betreft wijst verzoeker er op dat niets in zijn verklaringen het mogelijk zijn opmerkingen in twijfel te trekken en dat nergens uit het administratief dossier kan blijken dat het CGVS rekening heeft gehouden met het profiel van verzoeker als Fatah-aanhanger die behoort tot een familie waarvan sommige leden werkten voor de Palestijnse Autoriteiten (citaat PO 25 augustus 2020). Verder is er geen specifieke COI terug te vinden in het administratief dossier. Het feit dat het CGVS het relaas van verzoeker niet geloofwaardig acht ontslaat verwerende partij niet van de verplichting om te onderzoeken of verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt bij terugkeer naar UNRWA mandaatgebied. Onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad en I. Staffans, *"Evidence in European Asylum Law"*, Brill Nijhoff, 2012, p. 95 stelt verzoeker dat het gebrek aan geloofwaardigheid niet noodzakelijk de uitkomst van de asielaanvraag dient te bepalen en de documenten moeten altijd geanalyseerd worden voordat geconcludeerd wordt dat de verzoeker over het algemeen een gebrek aan geloofwaardigheid heeft. Hij wijst er op dat hij in het verleden reeds vervolgd werd en dat derhalve artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

Verzoeker gaat vervolgens uitvoerig in op de humanitaire-en veiligheidssituatie in Gaza en betoogt, onder verwijzing naar rapporten van onder meer UNDP, UNHCR, PCHR en OHCHR dat de situatie in Gaza een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt in de zin van de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM. Voorts argumenteert verzoeker dat ook de terugkeer naar Gaza problematisch is en stelt, onder verwijzing naar de COI Focus *"Territoires Palestiniens Retour dans la bande de Gaza"*, 28 novembre 2018, geüpdatet op 28 februari 2019 en 25 maart 2019 dat er wel degelijk praktische en veiligheidsbarrières zijn die terugkeer naar Gaza in de weg staan en dat dit voldoende grond biedt voor een *ipso facto* erkenning in toepassing van artikel 1, D, lid 2 van het Vluchtelingenverdrag.

Tenslotte stelt verzoeker dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegund dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat het CGVS de feiten waarop artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet betrekking heeft, heeft onderzocht.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en in hoofdorde hem de status van vluchteling toe te kennen, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. M. Claes, NANSEN NOTE 2019/1, *“Palestijnse vluchtelingen van Gaza – Toepassing artikel 1D Vluchtelingenverdrag”*;
3. M. Claes, *“Addendum Nansen Note 2019/1. Situatie in Gazastrook tussen April en Augustus 2019”*, 13 p.;
4. M. Claes, NANSEN NOTE – 2018/03, *« Evaluation de la preuve en matière d’asile : l’actualité depuis l’arrêt Singh et autres c. Belgique »*;
5. Document aanduiding KJB.

3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna *“Kwalificatierichtlijn”*) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en

bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

4.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”* Artikel 12, eerste lid, a) van de Richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”*

De Raad stelt vast dat niet betwist wordt dat verzoeker bijstand van UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in Gaza. De bestreden beslissing stelt hierover onder meer het volgende: *“Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook. Zo kreeg u driemaandelijks voedselhulp, ging u naar een UNRWA school en wendde u zich tot medische praktijken van het UNRWA in geval van ziekte (NPO I p. 3). Daarnaast legde u uw origineel Palestijns paspoort voor (NPO I p. 10). Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene*

Vergadering van de Verenigde Naties.” Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

De vraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, *sub a*) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65 en § 58). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

4.2. Beoordeling

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

Voorts heeft het Hof in dit arrest geoordeeld dat “... dient te worden bepaald onder welke omstandigheden kan worden aangenomen dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden” (§ 55), leidt “niet alleen de opheffing van ... [UNRWA], (...) tot het ophouden van de door dat orgaan of door die instelling verleende bescherming of bijstand (...), maar ook de onmogelijkheid voor dat orgaan of die instelling om zijn opdracht te volbrengen.” (§ 56), is “het bovenal de daadwerkelijk door het UNRWA verleende bijstand (...) die moet ophouden, en niet het bestaan van dit orgaan, om de grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen.” (§ 57), en kunnen de “woorden [...] [van artikel 12, eerste lid, a), tweede zin], aldus (...) worden uitgelegd dat zij alleen gebeurtenissen betreffen die rechtstreeks met het UNRWA verband houden, zoals de opheffing van dat orgaan of een gebeurtenis waardoor het in het algemeen voor dit orgaan onmogelijk is om zijn opdracht te volbrengen” (§ 58).

Geen van beide partijen betogen dat UNRWA heeft opgehouden te bestaan.

Er moet dus, volgens de rechtspraak van het Hof bepaald worden of een gebeurtenis aangaande UNRWA, deze organisatie in het algemeen rechtstreeks in een toestand brengt waarin zij thans niet in staat is haar opdracht te vervullen ten aanzien van de Palestijnse vluchtelingen in Gaza die onder haar bescherming staan.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij zich, wat de heden door de UNRWA geboden bijstand betreft, baseert op de COI Focus *"Palestinian Territories – Lebanon – Jordan. UNRWA financial crisis and impact on its programmes"* van 23 februari 2021. Verzoeker verwijst, wat de UNRWA bijstand betreft, naar dezelfde bron.

In wezen blijkt uit de door verwerende partij en verzoeker overgelegde stukken dat UNRWA reeds vijf jaar met ernstige financiële problemen te kampen heeft, die haar hebben gedwongen haar bijstand te verminderen of te herzien, en dat deze problemen in het jaar 2020 nog zijn verergerd door nieuwe begrotingsmoeilijkheden, die met name verband houden met de Covid-19-pandemie. Bovendien had die pandemie ook zeer grote gevolgen voor de praktische mogelijkheden van UNRWA om bijstand te verlenen aan de onder haar mandaat vallende Palestijnse vluchtelingen die in de Gazastrook verblijven. Het argument, niet anders gestaafd dan door een loutere onnauwkeurige verwijzing naar de website van UNRWA, dat, zoals het agentschap op zijn website verklaart, nog steeds UNRWA-diensten worden verleend (COI, p. 13), doet niets af aan deze bevindingen. De Raad leest overigens in de COI Focus *"The UNRWA financial crisis and its impact on programmes"* van 23 februari 2021 dat UNRWA op 28 januari 2021 verklaarde dat het een financieringscrisis verwacht vanaf maart 2021 en dat het verwachte tekort op grotere schaal kan leiden tot de financiële ineenstorting van het agentschap. UNRWA houdt hierbij rekening met het vooruitzicht van de hervatting van de Amerikaanse financiering en verwacht dus een iets hoger inkomen dan in 2020, maar stelt dat deze lichte stijging van de fondsen de enorme verplichtingen van het agentschap niet zal kunnen dekken. UNRWA verwacht voor 2021 een budgettekort van meer dan 200 miljoen dollar (COI, p. 13). Wat de stelling van verwerende partij betreft dat de activiteiten van UNRWA, waarvan het mandaat tot 2023 is verlengd, in wezen niet zijn gestaakt en dat dit agentschap zijn opdracht in de Gazastrook blijft vervullen ondanks de aanzienlijke moeilijkheden die het ondervindt, is de Raad van oordeel dat de informatie in de COI Focus van 23 februari 2021 van dien aard is dat deze stelling aanzienlijk wordt afgezwakt. In dit informatierapport wordt namelijk herhaaldelijk duidelijk gemaakt dat UNRWA, zoals zij op haar website verklaart, weliswaar haar diensten blijft verlenen, maar dat het huidige budgettaire klimaat haar dwingt tot aanzienlijke besnoeiingen op de uitgaven, herschikkingen van middelen en financiële opportuniteiten, die inderdaad gevolgen hebben gehad voor de bijstand die zij geacht wordt te verlenen uit hoofde van haar mandaat, in het bijzonder met betrekking tot basisbehoeften (zo)als gezondheidszorg, elementaire voedselhulp en financiële bijstand, en een waardige en veilige leefomgeving. In het rapport wordt het volgende geconstateerd: (i) de infrastructuurwerkzaamheden zijn stopgezet en de humanitaire hulpverlening is teruggeschoefd, waarbij de dienstverlening tot het minimum is beperkt (p. 8); (ii) de armoede is toegenomen en bepaalde diensten zijn beperkt tot de meest kwetsbaren, de kwaliteit van de gezondheidszorg is verslechterd, en de secundaire en tertiaire zorg wordt uitbesteed aan particuliere ziekenhuizen zonder garantie op vergoeding (p. 9 en p. 14); (iii) financiële steun onder het bestaansminimum, bevrozing van nieuwe begunstigden en uitstel van het onderhoud van gebouwen en infrastructuurwerkzaamheden (p. 18). Wat meer bepaald de situatie in de Gazastrook betreft (p. 20-24), wordt in de meest recente informatie in dit rapport vermeld dat voedseldistributies, financiële hulp en medische zorg worden verstrekt aan de vluchtelingen met de meest kritieke behoeften waarbij voedselbedeling wordt gezien als een absolute humanitaire noodzaak en de hoogste prioriteit krijgt, hetgeen ertoe leidt dat andere diensten zoals het *"Community Mental Health Programme (CMHP)"*, het *"Job Creation Programme"* en de *"transitional shelter cash assistance"* worden teruggeschoefd, dat UNRWA in februari 2021 zal overschakelen op universele voedselhulp en voortaan voedselhulp zal verschaffen aan alle geregistreerde Palestijnen in Gaza, waarbij echter bepaalde categorieën van personen die beschikken over een gegarandeerd en stabiel inkomen, zoals personeel van UNRWA en overheidsmedewerkers, worden uitgesloten om voorrang te geven aan pasgeboren baby's en ten gevolge van welke beslissing de *"yellow voucher – double portions food"* voor de allerarmsten (minimum 770.000 begunstigden) wordt afgeschaft, een beslissing waarvan wordt verwacht dat ze duizenden vluchtelingen zal schaden nu deze resulteert in een aanzienlijke vermindering van voedselhulp aan mensen met een beperkt inkomen, dat nieuwe toelatingen tot het hulpprogramma sinds februari 2020 bevroren blijven, en dat de bouw, de wederopbouw en het herstel van opvangvoorzieningen tijdelijk zijn opgeschort. Concluderend merkt de Raad op dat in de Gazastrook slechts minimale diensten door UNRWA worden gehandhaafd.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat deze situatie de conclusie uitsluit dat de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook zou zijn stopgezet. Beweren dat UNRWA heden zijn opdracht niet vervult, gaat naar het oordeel van verwerende partij voorbij aan de realiteit van de inspanningen die worden geleverd, waarbij UNRWA alle mogelijke kanalen aanspreekt om bijkomende fondsen te werven en tegelijkertijd een reeks maatregelen heeft getroffen in afwachting van de internationale conferentie die voor april 2021 is gepland.

Volgens verwerende partij is de dienstverlening weliswaar minimaal, maar niet stopgezet, waarbij zij erop wijst dat rekening dient te worden gehouden met de feitelijke gegevens en de kerntaken nog altijd worden uitgevoerd. Ze wijst er in dit verband voorts op dat noch de Algemene Vergadering van de VN, noch UNRWA zelf hebben aangegeven dat het agentschap geen bijstand meer kan verlenen, en meent dat de tijdelijke opschorting van bepaalde taken niet wil zeggen dat UNRWA geen bijstand meer verleent.

De Raad herinnert eraan dat de uitsluitingsclausule van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, evenals de andere daarin opgenomen uitsluitingsclausules, strikt moet worden uitgelegd (zie het arrest *El Kot* e.a., reeds aangehaald, § 47). Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat de beëindiging van de activiteiten van UNRWA definitief of volledig moet zijn, opdat de verzoeker van de volledige uitwerking van het Vluchtelingenverdrag zou kunnen genieten. De enkele vaststelling dat UNRWA op de dag waarop de Raad zijn besluit neemt, in het algemeen niet in staat is zijn taken uit te voeren, volstaat om te concluderen dat verzoekende partij recht heeft op de erkenning als vluchteling, ook al is deze beëindiging niet noodzakelijkerwijs definitief.

Wat betreft de verwijzing in de bestreden beslissing naar de (eventuele) organisatie van een internationale conferentie in april 2021 om op te roepen tot donaties voor het vaststellen van het 'programme budget' en de vermelding in voornoemde COI Focus van de eventuele hervatting van de financiering van de UNRWA door de Verenigde Staten van Amerika, waarbij expliciet wordt vermeld dat president Biden niet heeft gezegd wanneer en of de UNRWA-financiering zou terugkeren naar het vorige niveau (p. 12), is de Raad van oordeel dat hij zich, rekening houdende met de informatie waarover hij thans beschikt, moet uitspreken over de huidige situatie van UNRWA, zonder rekening te houden met onzekere toekomstige elementen (zie hierboven, de rechtspraak van het HvJ). Verwerende partij benadrukt overigens ook zelf dat veronderstellingen of speculaties over wat er in de nabije of verdere toekomst zou kunnen gebeuren niet in overweging kunnen worden genomen. Voorts merkt de Raad op dat de huidige stopzetting van de bijstand van UNRWA van onvoorspelbare duur is. De in dit stadium nog zeer hypothetische omstandigheid dat het functioneren van UNRWA in de toekomst zou kunnen verbeteren, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Bijgevolg is de Raad van oordeel dat de verslechtering van de werkomstandigheden van UNRWA in de Gazastrook een zodanig niveau heeft bereikt dat, hoewel het agentschap zijn aanwezigheid in Gaza niet formeel heeft stopgezet, het in de praktijk met dermate ernstige operationele moeilijkheden wordt geconfronteerd dat de Palestijnse vluchtelingen in het algemeen niet meer kunnen rekenen op de bescherming of bijstand van het agentschap op dit werkterrein. Hoewel bovenstaande analyse niet uitsluit dat verwerende partij aantoont dat verzoeker daadwerkelijk bijstand van UNRWA ontvangt wegens bijzondere omstandigheden, ziet de Raad in het administratief dossier noch in het rechtsplegingsdossier enige aanwijzing waaruit blijkt dat dit in het onderhavige geval het geval zou zijn.

Tot slot blijkt uit het administratief dossier niet dat op verzoeker een andere uitsluitingsclausule van toepassing is dan die van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij ter terechtzitting aangeeft zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat de bestreden beslissing moet worden hervormd en verzoeker moet worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 1, D, tweede alinea van het Vluchtelingenverdrag. Bijgevolg is het niet noodzakelijk in te gaan op de andere in het verzoekschrift geformuleerde grieven.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET